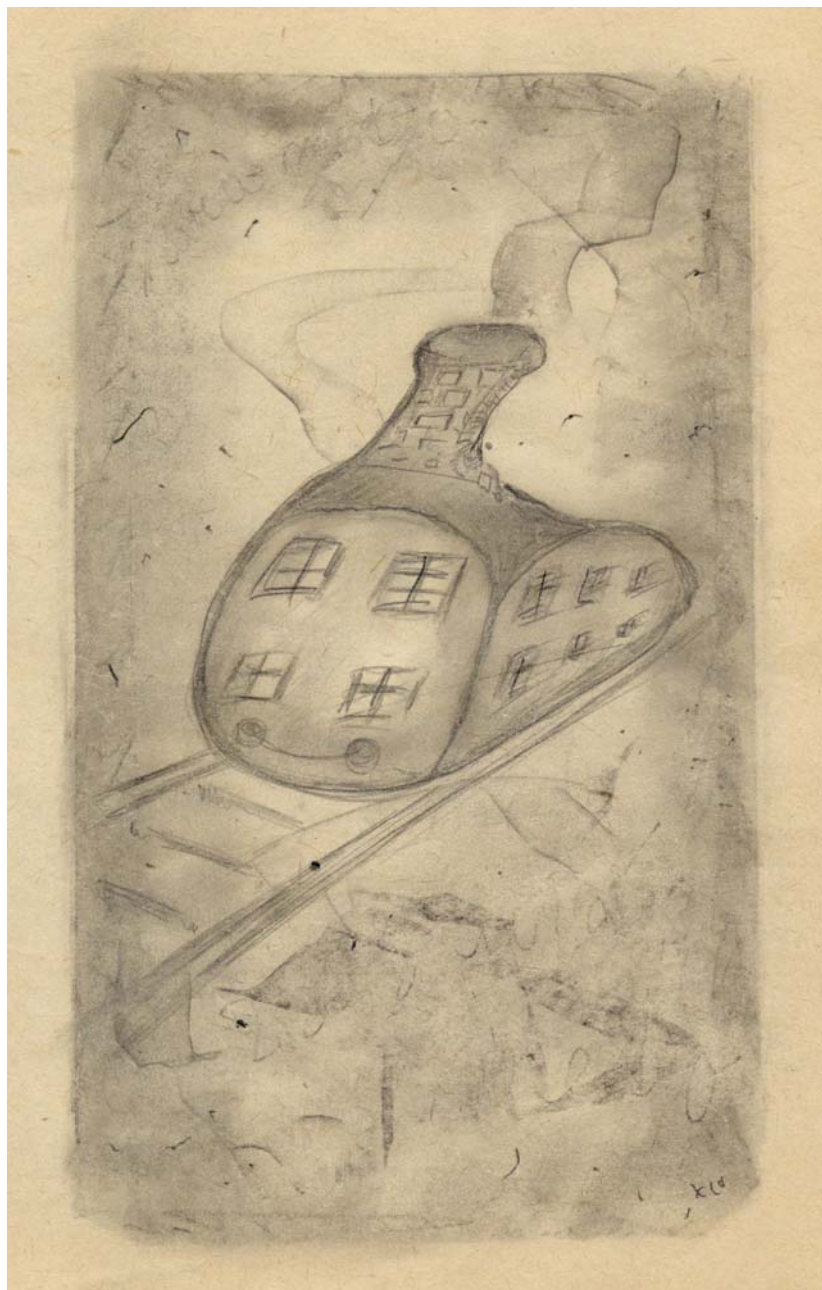

zbygniew daas | METROSEXUÁL

ZBYGNIEW

D A A S

metrosexuál

[emajlový román na pokračování]

tramtaria press

ČTENÍ NA DOVOLENOU

Věnováno Borisi Vianovi (1920–1959)

© Zbigniew Daas [zbyndas], 2008-09
Illustrations © Zbyndas, 2009

Poté, co mu babkomat odmítl vydat alespoň pár babek a drze na něj vyplázl jazyk, pochopil Řitmil Pijlis, kavárenský povaleč na podpoře, že tento den nebude hezký.

A to pro něj udělal co mohl! Oblékl si nejnovější pruhované černo-oranžové spodky, zelené saténové pyžamo, nátělník s logem fotbalového klubu, neoprénový skafandr, tmavomodrý oblek, který nosil do tanečních a vestu z kožichů andaluzských huculů, kterou ale později snal neboť se začal příšerně potit. Měl proč!!!

V čekárně doktora Hotntotha bylo jako vždy plno. Někteří budoucí pacienti, kteří chodili dříve, aby nemuseli tak dlouho čekat, seděli v zákoutích potemnělé čekárny již několik týdnů a počali vrůst do erárních sedaček, v teple radiátorů, pod hesly typu „Cukrovka nebolí“... Někdy se i stalo, že sestra jdoucí po ordinační době domů, dloubla do kopy mechu v koutě čekárny a probudila zapomenutého čekatele na vyšetření. Přeobjednala ho na další termín, ale koncem měsíce viděla, že zárůst už je tak velký, že bude před pacienta nutno postavit malou skříňku, která kopy mechu skryje, na níž se nalepí slogan „Cukrovka nebolí“. Nakonec co, — byl to stejně poslední roh čekárny, který ještě neměl svou skříňku.

Řitmil vydržel čekat jen týden, potom zaklepal, ač byl výrazně upozorněn cedulí na dveřích ordinace, že sestra vychází.

„Sestra vychází!“ zasyčela vztekle klika. „Ale asi jinudy než stojím já,“ odvětil Řitmil, „nesu moč.“

„Buzerante, čuně...“ uplivla si klika, aniž by věděla, že řekla něco, co se neříká a vpustila ho dovnitř.

„Svlékněte se,“ zahuhlal doktor a zjistil, že Řitmil je již zcela nahý. „Vidím, že stále stejné problémy, mladý muži,“ dodal a na ztopořený Řitmilův ohon nasadil kornout od twister-kentaky-čikn. „Tak to bude lepší.“

Po mnoha vyšetřeních bylo opět, jako při každé pravidelné kontrole jasno. Zhrzené srdce se vyléčit nedá. Na zhrzené srdce není diagnóza a proto ani léky, které by mu mohl lékař předepsat.

V úterý bylo hezky jako v pondělí a to byl teprve čtvrtek. Dnes si Řitmil vybral návštěvu oblíbeného neurologa.

„Ten blbec už zase jde,“ postěžovala si dlažba na Rue Blue železného rohožce před utěšovnou doktora Morooa, kam si Řitmil chodil už léta pro pilulky na lehkou maniodepresivu. Moroo jen nahlédl do chorobopisu...

„Máte stále lehkou maniodepresivu a těžkou melancho-lii... ale nejmíc vám chybí to, co celé řadě lidí na této planetě. Kontakt — láska mezi jedinci. Musíte se snažit najít lidského jedince se stejným problémem jako je ten váš. Zaláskovat se a žít...“ Buch. Razítko, podpis.

„Ale... pojdte sem, příteli,“ doktor k němu naklonil hlavu, „víte, měl jsem podobný problém, tedy v mládí, samozřejmě. A víte jak jsem ho vyřešil?“ Měl úzká prasečí očka, která se nyní zužovala do laškových mezírek.

„Mám takový plášť“ zakuckal se radostně, „kouzelný plášť... přehodíte ho přes hlavu tomu koho chcete a je to. Jako v pohádce!“ Z oček vytryskly slzy smíchu. „Pomohl mi...“ Tvář doktora zvažněla, neboť čekal na poplatek za vyšetření. „No, vážený... je možná jeho zápůjčka!“

Se starým plyšovým raglánem, pláštěm, do kterého by se klidně vešli dva, bloudí Řitmil večerním městem. Hlavu má zvrácenou dozadu a sleduje měsíc, dnes úplně jiný než včera. „Není zde žádná jistota na tom světě,“ usoudí a psi víno omotané okolo nároží blízkého domu štěkne na souhlas.

Potom jeho kroky zamíří k Metru. U vstupu do podzemní stanice stojí jako každý večer somrák.

Stejně pomačkané sako, tytéž vytahané manšestráky, stejný kufr naditý bankovkami. Lidé mají různé koničky a Řitmil to ví. Sleduje, jak každý z cestujících, co vyjíždějí z útroby Metra chápavě vkládá do ruky oblečené v pletenou rukavici bez prstů několik mincí či bankovku. Řitmil je jiný, on ví své, nedá se obalamutit špinavým sakem a nastavenou rukou.

Blíží se k milionáři pevným krokem mstitele, potichu, nač plýtvat slovy... „Nemáš nějaký drobák?“ Konečně může ovlivnit kurs dolaru!

Necídl si špičku své okované boty nadarmo! „Slyšíš? Nemáš...“ Tumáš! Přímo na bradu a... GÓÓÓL!!

Somrák se kutálí po jezdicích schodech, které mu trhají jeho milionářský převlek a důstojnost několika vyražených zubů na podlaze zůstává striktně zachována.

Přesto se ten správný pocit, který má Řitmil vždy, když vykoná dobrý skutek, nedostavuje. Sedí v bistru v předsáli stanice Zelená zahrada a je smutný protože neví proč si vybral zrovna tuto odvykací putyku. Kolem proudí cestující do svých domovů a on si nechal nalít sklenku Tequily, která se teď nechce nechat chytit. Ostatně má to v popisu práce. Vždy když se už zdá, že jí Řitmil stiskne a vynese k lačným rtům unikne mu s výsměšným výkřikem „Abstinuj!“ do společlivých zákoutí výčepního pultu.

Vstane tedy, sjede jezdícími schody na refýž a zabalí se do vypůjčeného pláště, aby byl neviditelný.

„To slyším teda poprvý,“ zabručí plášť, „špinavej sem, ale neviditelnej? Hochu, prober se, máš mě hodit na hlavu nějakýmu jedinci, ne bejt neviditelnej.“

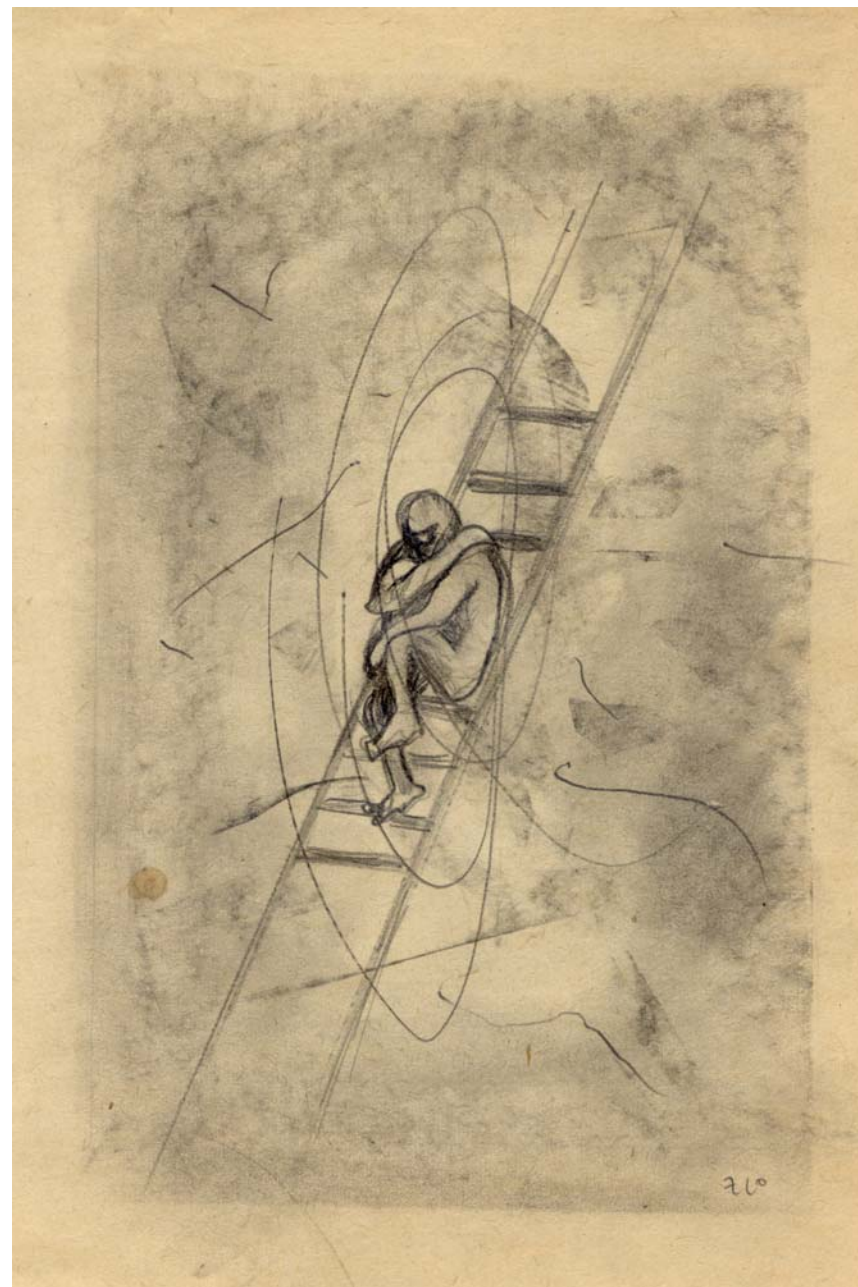
Přesně v osm hodin (protože osmička je malý sněhuláček a následující devítka je celá skrčená s velkou hlavou, desítka si myslí že je něco víc, když jsou dva a sadistická jedenáctka praská dvěma biči do labutí dvanáctky před nešťastnou třináctkou), kdy obvykle Řitmil vstává, počal vyzvánět jeho budík.

Bil kovovou hlavou o stěnu tak dlouho, až jeho pán zvedl ukazováčkem pravé oční víčko a s úlevou se přesvědčil, že má ještě pět hodin čas, aby nezmeškal. Neměl co zmeškat, ale pořádek je pořádek...

Dnes byla neděle a záchody se otvíraly až v jednu hodinu, neboť v neděli dopoledne se má chodit do kostela, ne na záchod. Proto si Řitmil vychutnával těch pár klidných hodin bez splachování a hekání.

Měl rád ten pocit, probudit se sám ve svém bytě 1 + 1 + 5 WC, který se nacházel v prostorách veřejných záchodků Metra, předimenzovaných opilým architektem. Pravda, obývací s pěti záchodovými mísami a žlábkem na rychlou pomoc mohl používat jen po desáté hodině večerní, zato neomezeně. Ale ložnice, coby sklad toaletního papíru, patřila jen jemu i s křiklavě zelenou výzdobou kachlíků na stěnách.

A jak měkce se tam spalo! Role papíru masírovaly krční páteř a jejich kulaté, tmavé a prázdné středy sváděly k použití netradičním způsobem.

Vlastně měl ještě jednu místnost, hned vedle komory pro uklízečky (zavíraly je tam když si mísy stěžovaly, že používají saponáty s prošlou záruční lhůtou), jenže tam zahnízdila rodina motáka pochopa, která v krátké době zaneřádila podlahu a stěny bílým ptačím trusem tak, že vedení Metra rozhodlo tuto prostoru vyškrtnout z půdorysu plánů Nárysu bokorysu a tím ji zcela zapřít. Motáci pochopové to přijali s pochopením, neposlali ani jeden protestní moták, jen tunelářům v dopravních tunelech oslnivě zazářily panenské límce košil. A Řitmil měl ty ptáky stejně vždy rád, jen nechápal, jak mohou žít ve vlhkých chodbách podzemní dráhy... netopýr snad, ale takový sošný pták moták?!

Na stanici „Hit Tler plac“ vyhrávaly žebříčkové hity Gramofirmy Bena Tlera z mohutných ampliónů v podobě vztyčených ledních medvědů, kterým se nadouvala břicha při každém durovém tónu.

Z kabiny dozoru sledoval dění na nástupišti zkušený DJ Bora Svijan, vyznavač jazzu a podle hudby vůbec. Zvyšoval a snižoval hlasitost hudby tak nečekaně, že působil cestujícím čekajícím na soupravu malé srdeční kolapsy a i něco málo mrtvic, hlavně že bylo na stanici veselo. A bylo... až do páté hodiny ranní, kdy veškeré tunely a vylidněná ztemnělá nástupiště ovládl Zlozym, vzniklý z bláta, vlhkosti a špíny, chcíplých kryš v kanálech pod Metrem, tlejících zapomenutých bezdomovců v potrubích termoventilátorů a z ušního mazu, který úřednické paničky lijí každé sudé ráno do odvodušňovacích komínků na lichých stanicích podzemní dráhy.

Ted' však tloukla dvaadvacátá a Milica Lidová, začínající toaletářka a zasloužilá hajzlbába ve stanici Růžová, vypnula kalkulačku ve tvaru mušle se slovy: „Ty toho zase dneska nach... a nas...“ Měla ráda pečlivost a pravidelnými zápisy vykazovala vedoucí na konci každého kalendářního měsíce svou činnost. Za průjem dostávala příplatek a pusu.

Na stanici, která se zatím nejmenuje nijak, protože konkurs na její název proběhne až po úřednických prázdninách, někdy stojí Ona. Stojí a čeká zbytečně, protože vlak metra staví v této stanici jen na znamení a ona znamení nedává. Je tak prostě od rodičů vychovaná — slušná dívka sama nedává žádná znamení. Její tvář se mihne Řitmilovi za okny vlaku, stojí na opuštěném nástupišti, vychovaná nedávat nikomu signál o svém osamění a tak si opět mizí i když by si toho měli tolik co říci. Oči se setkají, poznají, hlava se otočí a vlak zahlomozí drrrrndrrrrndrrrrnn... než ho polkne černý tunel.

„Jupíiiiiiiiiiiiiiiii.... ted' si užijeme!“ zahoukal metrovagon TM 4001, vylepšená verze TM 4000 tak hlasitě, že ze sloupů ve stanici „Nazionale“ opadaly bakelitové hákové kříže.

Vlak byl nadšen z náhle nabitě svobody hlavně proto, že jeho řidič zaklíněný mezi první a druhý vagon soupravy měnil barvu ze žluté do oranžově modré a kabel omotaný kolem jeho krku se tak smál, až se loupal. Menší technické opravy dveří se prostě nedají provádět za jízdy. Jenže přišlo vystřízlivění... Hrozná věc, raději to přeskočme!

Po několika dnech byl Řitmil pár hodin na povrchu, tedy ve městě a vedle nákupu potravin hledal sobě podobného jedince, což se mu opět nezdařilo... Sjížděl tedy zpátky po schodech do chřtánu sopky, plášť od doktora, přehozený přes levé rameno. Průvan v metru z něj vymodeloval podivného černého anděla s jedním nadutým křídlem, portréty herců a komerčních spisovatelů mu lemovaly cestu a vítr, který vál z té díry pod ním, byl cítit střelným prachem. V půlce dráhy jedoucích schodů k němu přiskočil malý ušatý tvor a začal mu horlivě lízat ruku. Snažil se ho zbavit, ale ušatec vykřikoval, že je služba metra a že očišťuje cestující. Bušil do něj pěstí pravé ruky, ale na to byl tvor zvyklý, chtěl něco nového. Když už bylo olizování neúnosné, vytáhl Řitmil z náprsní kapsy kachního biskupa, uchovávaného na doby nejtěžší. Vrazil mu ho do oslintané mordy a tvor, utěšen, odpadl na vrtníci kovové stupně.

Na stanici „Jelení“ právě nainstalovali dvoumetrovou homoli soli k lízání a dřevěný krmelec plný sena.

Toho dne skončily úřednické prázdniny a zastupitelé města se rozhodli pojmenovat zatím bezejmennou stanici podzemní dráhy. Ještě rozjuchaní z prázdninového nicnedělání se shodli na názvu „Skočná“.

Toho dne se Řitmil důkladně osprchoval, na tváře zarostlé týdenním zrzavým strništěm připlácl dvě vepřové kotlety, nechal je tam působit přes hodinu a když usnuly prudce je (a bolestivě) odtrhl s výkřikem a nalepenými vousy. Zbavil se tak ochlupení svého obličejce a alespoň na chvíli se cítil jako metrosexuál. Navoněl se šťávou z agáve, vytékající z naříz-

nutého kaktusu do misky pod květináčem stojícím vedle provizorní postele, připravil si plášť a zkontroloval čas na hodinách v umývárně. Ano, dnes to vyjde! Na bezejmenné stanici zatáhne za záchranou brzdu, vlak zastaví, on (s kytičí?) vystoupí a přehodí plášť přes osamělou dívku, kterou zde vídává stát, při svých pravidelných cestách z konečné na konečnou. Tuší, že ji miluje, její opuštěnost, touhu zúčastnit se jízdy, touhu zúčastnit se čehokoliv, protože v této části města, v této stanici chcipl pes (a už je to takový smrad, že nikdo nechce ani vycházet z domu)... Vystoupí a vyzná jí lásku.

Toho dne už došla jedné dívce trpělivost. Vynadala Bohu, že to co žije není žádný život, bezmyšlenkovitě srovnala knížky vypůjčené v Národní knihovně do úhledných hromádek (knížky se bránily, že nechtějí být takto srovnány: Dumas bodal do Zweiga, Bukowski poblil Defoa, Miller s gustem vykonával soulož na Pichlerové atd.), napsala na ně cedulku „Nutno vrátit“ a vydala se ke stanici metra o které věděla, že tam vlak nestaví. Snad ho zase dnes uvidí, i když jen na okamžik... Celá dvacetsedm, to je jeho čas. Pod schody se zarazila. Velká cedule jí oznamovala „Stanice Skočná“. Konečně znamená? pomyslela si a uhrábla krátké odstávající vlasy na temeni hlavy štíhlými prsty s čerstvým purpurovým lakem na pěstěných nehtech.

Tento den asi není stvořený pro lásku, neboť Řitmilovi ujel vlak, který je na bezejmenné stanici v celádvacetsedm. Nemůže za to on ani vlak, ale bledězelená prodavačka květin v hale metra. Neumí ani zabalit kytku!!

Na povadlé hyacinty nejdříve vyzkoušela krabici od bot (velké), papírový tubus na technické výkresy (těsné), šnečí ulitu (nehodné), použitou sklenici na zrající síry (moc aro-

matické). Proboha rychle!! Pouzdro na brýle, akvárium, plechovku od Sunaru, usárnu...

„Slečno, nebalte to,“ zařval Řitmil, „vezmu to jen tak, do ruky!“ Přesto, nebo právě proto mu ujelo nejméně pět souprav. Snad počká, řekl si a květiny, jedna po druhé kývly, že už to znají.

Tento den nechala dívka projet nejméně pět souprav, ale ani v jedné nebyl. A jak se tak dívala na ceduli s názvem stanice, zářící bělostí a novotou udělala několik kroků po mozaikové dlažbě, užila si překročení bezpečnostní čáry (jak jsem si to vždycky přála, když se babička nedívala) a protože byla vždy poslušná a dělala co jí naznačili, usmála se ještě jednou na název „Skočná“ a skočila před právě příjíždějící vlak.

Theofil Jedinec, řidič vozu metra č. 608397, zaznamenal pád těla do kolejí na poslední chvíli. Dupl na brzdu tak silně, že mu praskla erární bota a vytvořil se žralok. Nic však nezachránil. Brzdná dráha vlaku TM 4001 byla příliš dlouhá na příliš krátký život jedné dívky v nové stanici a Theofil nebyl ještě zvyklý v této stanici přibrzdit či dokonce zastavit. Žralok se zmítal na podlaze a toužil po vodě.

Splašená kola soupravy se rázem stala elipsami a výbuch jisker vzniklý třením byl jak ohňostroj na počest otevření stanice „Skočná“. Cestující však prudké zastavení vrhlo vpřed a končili různě... Paní Radvanová padla obličejem do rozkroku naproti sedícímu mladíkovi a zjistila, že to vůbec není tak špatné jezdit metrem. Ten samý pocit zaznamenal i onen student a utvrdil se tak v názoru, že si zakoupí per-

manentku i přes její zdražení. Naopak pana Radvana vymrštilo brždění soupravy na bérkový vřed postarší sousedky takovou silou, že mu vypadla z úst žvýkačka a zaplatil pokutu za znečišťování podlahy. V zadní části prvního vozu upadl Frankenstein tak nešťastně, že mu z hlavy vyskočily všechny šrouby a bezdomovci schovaní pod sedadly se na ně vrhli a odnesli je do sběrných surovin.

To psychiatr ze čtvrtého vozu kde to cuklo méně, šel na problém vědecky. Měl už svůj jednoduchý trik, jak se při podobné situaci uklidnit: Postavit se na levou nohu, pravou nohu vrazit do podpaží levé ruky, levou ruku vrazit do zadku, pravou ruku useknout, nos lehce vsunout do ucha, vlasy sníst... nastává totální uklidnění organismu, psychiatr zavírá oči a užívá si ticha, protože je hluchý (jako ostatně většina psychiatrů, aby nemuseli poslouchat kecy svých pacientů)...

„Co se, sakra, děje?“ zaklel Řitmil a převalil se na bok. Kytici to však už příliš nepomohlo. „Do něčeho jsme drcli,“ odpoví mu vedle ležící meterolog, na jehož nose je znát, že pije jako duha. Řitmil vstane a pověsí se celou vahou na nouzové madlo dveří, které ho neochotně pustí ven z vagonu. Ve stanici je rušno, přibíhají lapiduší s nosítky a někoho tahají z kolejiště. I přes zjevnou deformaci hlavy pozná Řitmil onu dívku a nepředstavitelně těžký smutek mu zalehne srdce...

Smutek... Co je to vlastně smutek? Deset slonů, kteří jdou pouští a čekají až přejde zatmění slunce. Jdou vedle sebe, tak aby se neztratili, aby tušili své boky, jen tak zatmění přežijí. Jdou pískem, který už chladne, ale pro jejich těžké nohy je stejnou překážkou jako v přímém slunci. Sloni jdou pomalu, těsně bok na bok, slepí v tom šeru bez slunce, ocasy propletené, ale choboty vznešeně zvednuté k velkolepé trom-

bonádě... A ona přijde!! Už žádný smutek... desatero slonů se zastaví a troubí svými choboty chorál pro slunce a ono opouští černý kruh měsíce a opět vyplouvá na oblohu, aby těm hloupým slonům ukázalo jak je silné.

Jak jen těm slonům Řitmil záviděl, to bok po boku, kolikrát si představoval jak bok po boku... jen s ní, navzdory slepotě... a teď... Míjení. Ztrácení bez návratu...

Theofil Jedinec, bledý jak běloba titanová, se vyšplhal na nástupiště, kde se mu podlomila kolena. „Nemůžu za to, skočila sama...“

Hlavou mu běží celý jeho dosavadní život. A také pěkně zpackaný. No, posudte sami...

„Je to holčička, maminko.“ Sestra, jak káže praxe, nabrala novorozence do gumové pleny a jak praxe káže položila ho vysílené novorozičce na hrud'. Doktor si oddechl, přece jen to byla veliká holka. Vrchní sestra si oddechla, přece jen si večer s doktorem užijí, byl to těžký porod. Všichni si oddechli, odfoukli, odešli na zaslouženou kávičku. Když se vrátili, ležela zadušená novorozička docela v klidu, nekřičela, nezpívala, nechtěla měnit eura, ani nakupovat u Donáta, byla prostě taková normální, mrtvá a zadušená svým dítětem, které jí položili v dobré víře na hrud' jak se to dělá stovky let.

„Proboha,“ byla samozřejmě první reakce všech, mimo staniční sestry, která je věřící a kdyby se rouhala, musela by polknout tu hnusnou oplatku, kterou při zpovědi drží kněz celou dobu mezi zpocenými půlkami hýždí.

„Proboha to dítě asi nemá standartní váhu!“ Ano, osudová věta, která Theofila připravila o mnohé. Při zkoumání nařizení Ministerstva zdravotnictví, kolik má být standartní váha novorozence, počítač prozradil, že tato čerstvě naroze-

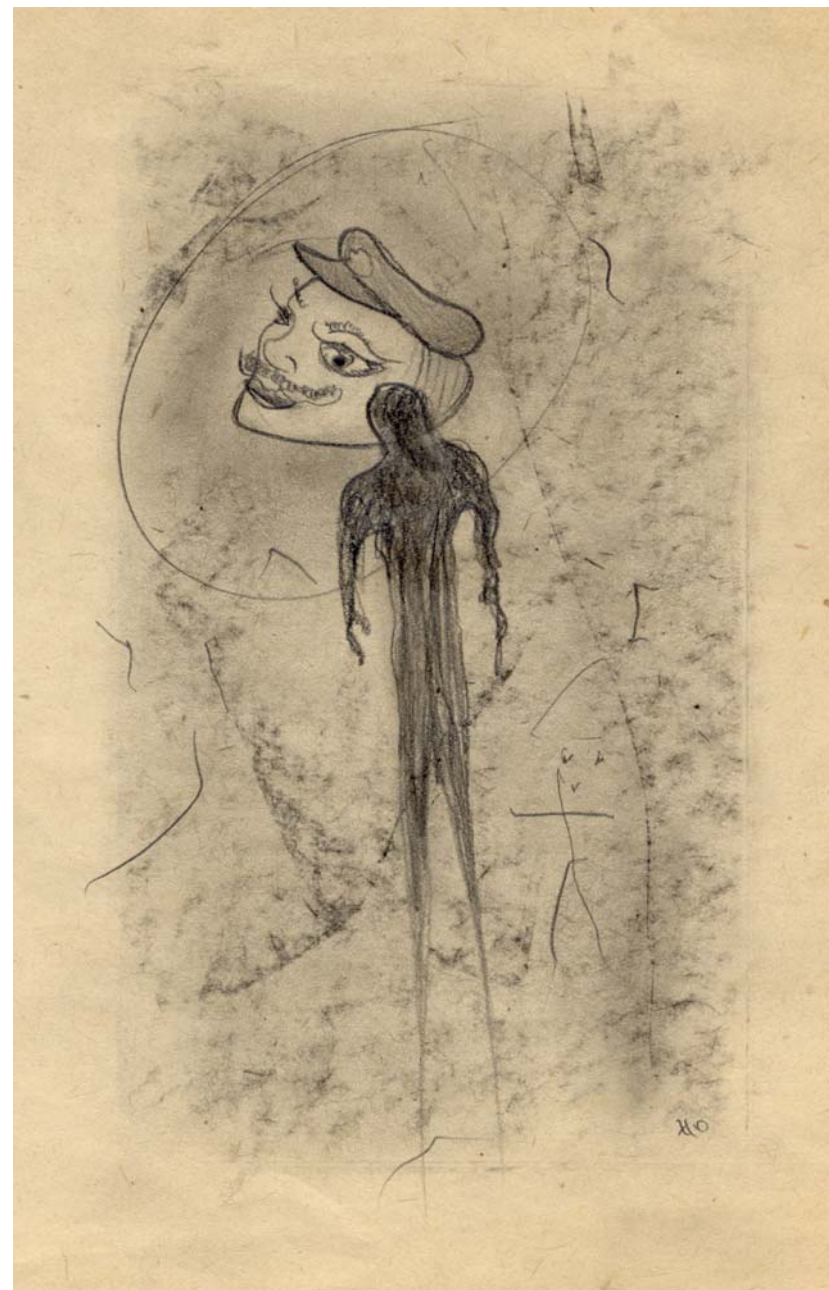
ná holčička měla být dle ultrazvuku chlapec. Dokonce i otec Ferdinand Jedinec, než zemřel v čekárně na otravu alkoholem, vybral chlapecké jméno Theofil !!!

A proto robě dostávalo mezi kojením státní kojnou, vysoké dávky hormonů, které, pokud ho nezničí, zajistí, že z té usměvavé holčičky vyroste ten nejpříjemnější řidič, co kdy vedl soupravy metra klikatými tunely pod hektickým centrem města.

Poprvé spatřil Řitmil Theofila v momentě, kdy jej obklopil tým povolaných vyšetřovatelů. Na chvíli uviděl plavovlasou hlavu v dlaních, zlomenou postavu, ztracenou na lavičce v ploše nástupiště a smutek i vztek opustily jeho srdce. Kdo je ta krásná bezradná dívka v uniformě řidiče metra? Rozrazil tvořící se dav zvědavců, chystající se na lynč a zaznamenal žlutý knírek pod řidičovým nosem. Jejich oči se spojily... FUJTAJXL!! Dělat to očima! Brrrrrrrrrrrrrr.

Tu noc nemohl usnout.. těžké noci, co s nimi?!? Raději bloudí kolejištěm, prochází trasu, kterou ve dne jezdí a mokrý průvan ochlazuje čelo... V hlavě má zmatek, vnímá jen pach něčeho uzavřeného, utemovaného, lehce hnijícího, ale stále žijícího. Vlhkost se usazuje i v očích, na dlaních... Na otlučené baterce, průvodkyni Řitmilovy noční vycházky, se tvoří ohavné krystalky, které se hádají, kdo dříve sklouzne do bahnitého mazu vedle kolejí. Hádají se tak hlasitě, že svítlnu raději vypíná. Obestře ho divná tma-netma. Něco co asi vidí jen slepci, kteří svými holemi trestají kolemjdoucí za svůj úděl. Ale, pozor!!! V tmě-netmě se blíží obrys... Je to snad Zlozym? Ne, už ho Řitmil rozeznává. Kožená myší ouška, ušitá z vepřovice, roztomilý krysí čumáček, silné brýle na očích zakrslých pobytém v chodbách metra... To je náš Hubert, deratizér, kamarád.

Je to příjemné, když člověk potká v temném tunelu náhodou známého. A ačkoliv spolu krávy nepásli, Řitmil k němu přistoupí a políbí ho. Co mě to napadlo lekne se a krátce vzpomene na toho řidiče včera... Ani Hubert, který žije jako krtek a také tak zapáchá, nechápe, co to bylo za polibek a od koho? Přesto se cítí dojatý a sdělí Řitmilovi tajemství. „Až se ráno metro v depu rozjede, sleduj to! Krysy soutězej, která doběhne před vagonem dál. Jedna na levý koleji, druhá na pravý... no, d-r-s-á-r-n-a !“

Když se po návratu z chodeb umyl a chtěl se utřít, zařval ručník: „Fakt nechci!“ Řitmil se lekl, protože tento ručník s ním nikdy nemluvil. „Půl roku jsi mě nevypral,“ prskal ručník a snažil se utrhnout z poutka.

„A mě si nemyl nejmiň rok!“ zavylo umyvadlo. „Ale přátelé,“ snažil se uklidnit situaci, „vždyť nesloužíte jen mně, jste státní, obecní...“ Záchod č. 3 vyvrhl svůj obsah do prostoru a Řitmil s přesvědčováním raději přestal a do papírového kapesníčku si zbalil svých pět švestek. „A zítra se jde na Dopravní inspektorát!“

Na pátek připadl Den dobročinnosti, proto si Řitmil po cestě na Inspektorát užil své. Nejdříve ho obstoupilo několik holohlavců, kteří žádali o příspěvek na holiče. „Nemám, chlapci, jsem samosebeživitel.“ To pochopili. V parku to byla zase skupina bledězelených skvrnitých žab. Chtěly peníze na podchod pod dálnicí. Hned za parkem skupina prodávajících žen ze strany KS (Kurvy sobě) žebrala o příspěvek na antikoncepci, vedle slepí na bílé hole o kus dál hluší na radio. Nemám, odpovídal zkroušený Řitmil, který by tak rád

pomohl i těm námořníkům co vybírali na bitevní loď i těm několika kandidátům na prezidentskou kampaň. Den se nesl v takto veselém rytmu až do okamžiku, kdy se nezbedný mladík pokusil sjet zábradlí v domě na Koitusplacce. Zrádný hřebík uprostřed zábradlí jej nečekaně a zcela po Fidelovsku brutálně zkastrval, takže z toho byl notně a nutně doslova vykulený.

Budova Inspektorátu dopravy se hrdě tyčila do výše pěti pater, ale protože městu došly při její stavbě peníze, dostavena byla pouze patra tři, z toho zůstávala funkční jen dvě bez střechy. Když bylo hezké počasí úředníci z druhého patra pracovali pod barevnými slunečníky, pokud pršelo, tísnilo se všichni v patře prvním. Dnes bylo jakž takž, takže jich většina už byla doma.

Schody před úřadem měly svačinu a až pořádný kopanec je narovnal do správné polohy. Masivní vrata z jaksepatří pořádné sosny se trochu při pátku potila, ovšem korunu všemu nasadil výtah, který chtěl jezdit jen dolů. Po domluvě, že je výtah a měl by tedy návštěvníky vytahovat z potíží a ne jim je dělat, uznal svou chybu, zastyděl se až zrudl a skryl se ve sklepe. Koženka na polstrovaných dveřích sekretariátu úřadu byla nevraživě žlutá a páchla odpustky, panty zase trpěly mňauingem. Uvnitř byla jen malá fronta, dvě dušinky a onanista, proto se Řitmil dostal na řadu celkem rychle.

„Nevím, jak se ten řidič jmenoval, ale poznám ho... jsem pozůstalý... Měl plavé vlasy zčesané za rozkošně malé ucho, zářivě modré oči, ústa vykrojená jak vánoční pečivo...“ Proboha co to tu povídám zhrozil se Řitmil, „....a pečlivě zastřižený knírek...“ „Jo tak to bude Theofil Jedinec, měl včera nějaký karambol, byl tam smrták,“ řekla s pietou sekretářka. „Vím, jsem pozůstalý,“ odušil. Pak mu mozkovými závitými proběhlo jméno které vyřkla. „Jak jste to... jak že se jmenuje? Jedinec?!?“

Zatímco si Řitmil během další půlhodinky odnášel z Inspektorátu adresu a telefon na Theofila, probíhal v nedaleké ZOO tento rozhovor: „Klid,“ řekl ošetřovatel a vstoupil do klece, „jen ti vyměním podestýlku.“ „V pohodě,“ řekl lev, „asi jste si spletl klece, já nemám podestýlku...“ Ošetřovatel se rozhlédl a zbytky krvavých žeber na holé zemi ho přesvědčili, že lev má pravdu. „Ale nevádí, stejně mám teď čas krmení,“ zívnuv lev, z hřívky vytáhl rašplí a počal si ostřit špičáky. „Za blbost se platí,“ povzdechl ošetřovatel a malým mastným hřebínkem si učesal pěšinku. „Mohu tedy?“ optal se lev a očichal mu nohu. „Jistě, jste doma.“ Ani to moc nebolelo. Noha byla amputována pod kolenem tak mistrně, že krvácela minimálně. Dítě před klecí zatahalo tatínka za rukáv. „Tati, támhle žere lev člověka...“ Otec vzhlédl od mobilu „To je ošetřovatel, on tam patří, víš Lilinko... on ho krmí.“

Na přednášce Dr. Zikmunda Foita s tématem „Negace a útisk pohlaví“ bylo jako vždy narváno. Příjemně zaprděný foyer Palladinovy haly s řadami pohodlných smetanových židlí s kožešinkou na opěradlech obsadili převážně senioři, protože nikde se tak dobře nespalo jako zde. Na balkonech prvního patra visela studentská omladina, která už teď všemu rozuměla. Řitmil si stoupl zcela dozadu a opřel se o sloup.

Dr. Foit, malý tlustoučký rozumbrad, vyšel na improvizované jeviště jako vždy ve smokingu, s pečlivě uvázaným motýlkem — bez kalhot a trenýrek. Oblečený neoblečený chytrý horák demonstrující tímto svůj názor na útisk pohlava

ví. Když několik studentů popadalo smíchy z balkonových sloupů, zahájil přednášku.

„V dnešní době, spoutané penězi, je potřeba osvobodit alespoň pohlaví, které bylo v minulých letech potlačováno a zapíráno od nesmyslných předsudků. Tím mám na mysli svobodné rozhodnutí s kým žít, zda muž s mužem, či žena s ženou. Osvobodit pohlaví!!“ Schoval se za řečnický pultík, neboť to jeho se právě probudilo. „Zdá se vám to patetické? Ale patetické umožňuje pochopit normální!“ Začínal se rozohňovat a jak zvyšoval hlas, krční mandle carusovsky poskakovala. „Studium deviací může přispět k pochopení mechanismu normálního sexu. Deviace a sexuální chování lze modelovat!“ Mandle vibrovala o zuby moudrosti.

„Genitál sám má hodnotu ambivalentní a vzbuzuje chování ambivalentní... Je semenišťem frustrací, konfliktů hodnot, idolisací, paradoxních reakcí!“ V první řadě byli již všichni vzhůru a oháněli se rukama po neviditelném čmelákovi, ale to jen bzučela vibrující mandle v doktorových ústech. „Je to inter paeces et urnas nascimur, ale lze s jistotou říci, že i inter faeces et urinas amamus!!!“ Utržená mandle vylétla elegantním obloukem do první řady a rozplácla se o ploskolebu místního gynekologa. To však již Řitmil neviděl, neboť to co slyšet chtěl slyšel a musel jen souhlasit.

Když Theofil, celý rozvířený nehodou a následným dvacíthodinovým výslechem vstoupil do svého ztemnělého bytu a chtěl rozsvítit, kousl ho vypínač do prstu. Ano, jsem už konečně doma. Čepice letěla na věšák, který se jí marně snažil uhnout a zmačkaná uniforma skončila pod postelí. Honem do sprchy, smýt tu pohanu! Vždyť za nic nemohu, stokrát jsem jim vysvětloval, že mi tam přece skočila na

poslední chvíli. Jak jí teď rozumím... Drhnul se konvalinkovým mýdlem tak vehementně až sprostě protestovalo. Potom se svezl po fialkových dlažkách sprchového koutu a seděl v pění dní na dně plechového lavoru. Proud horké vody bičoval jeho hlavu a stékal po malých hrotech prsou dolů, do úžlabiny, kde by něco mělo, k sakru, být... Ale protékal volně, malý vodopád olizující stěny okolních skal. Stékal, laskal, omýval, mazlil... ne, Theofil rozhodně nebyl chlap!!

Zatímco jeden podivný řidič soupravy metra laškuje s kapalinou, uléhá Řitmil do rolí toaletního papíru s velmi smíšenými pocity. Tak krásná osoba je ten Theofil, navíc je to Jedinec, ale já přece, kruci nejsem na chlapy!! Ale láska ho už obklopila jako parfemovaný růžový oblak, těžký svou vůní, ze kterého vylézaly ručky barokních andílků, buclatými prstíky mu žertovně cuchaly vlasy a tahaly za nos. Láska je opojení, bezvládí, let, vystřízlivění... deprese. Něco pod ním kvíklo. Zakrslý králíček si vybral jeho lože pro svůj útulek.

„Doufám, že se nezlobíš,“ sklopil žluté oči, „mám pohnutý osud...“ Unavený Řitmil se jen překulil stranou a snažil se usnout. „Já vlastně nejsem králíček, já jsem vlastně zajíček, který se omylem stal králíčkem, to musíš slyšet, víš...“ Řitmil otevřel oči a uviděl, že mu to chlupaté zvíře sedí na prsou. „Ano, zajíček, můj otec čekal čtyřicet nocí pod kotcem angorské samice, každou noc tam seděl a číchal její vůni, ona o něm věděla, vábila ho, ale nemohli k sobě. Až jednou paní, co tam krmila králíky nechala dveře kotce otevřené déle... a maminka udělala hop a tatínek udělala... a byl jsem tu já, tak mě měj rád, mám pohnutý osud...“ Zafňukal králík a nechal na Řitmilových prsou několik bobků. Ten jenom temně poznamenal, „také mám pohnutý osud,“ a jeho

pravačka stiskla sametová ušiska, „ale nikoho s tím neotra-
vuju!“ Chlupatec vyletěl větrací šachtou k nebesům.

„A víš, že atomová bomba má stejně černý čumáček jako
já?“ stačil ještě kvíknout. Někteří lidé se prostě nedokáží
vžít do problémů jiných.

Proč je život neocenitelný a všechno ostatní, co život drží
při životě a dělá ho životem ocenitelné je? A je spravedlnost
na straně žalující nebo žalované? Kdo rozhoduje... peníze,
funkce? A kdo rozhodl, že láska má být taková nebo mako-
vá, nebo tvarohová, nebo jablečno-ořechová... Řitmil dostal
ukrutný hlad, ale v kapse mu brečelo posledních pár babek,
které se ho držely jak hovno podolku.

„No co, nejedl jsem předchozích dvanáct kapitol, vydržím
to i teď... nakonec, do konce už to není tak daleko!“ Hmatník
telefonu pustil jeho ukazovák k dalšímu číslu jen velmi ne-
ochotně, ale pustil.

„Haló, pan Jedinec?“ Řitmil měl tak komisní hlas, že tele-
fonní budka, ze které volal odstoupila dva metry stranou
a uplivla si. Musel jí následovat. „Jedinec, prosím,“ řekl
Theofil, když před tím nechal zvonit telefon snad deset
minut. Ten, šílený tím zbytečným zvoněním mezitím musel
pozřít několik prášků na bolení hlavy.

„Řitmil Pijlis... včera jste mi zabil dívku.“

„Aaano... asi... pamatuji si vás, byl jste na té refýži, po tom
co ona mi...“ I hlas má velmi jemný, témbrový, celý vypadá
velmi jemně a ty malé uši... ne, srdce se nemýlilo.

„Pane Řitmile, omluva a lítost v tomto případě již nic
nezmění... Neubrdil jsem to, ale nemohu za to...“

„Tak to se mnou budete muset zajít na kávu!“ „Prosím?“
„Pak si vše vyjasníme“.

V půl sedmé se již Řitmil díval do očí Theofila Jedince
v kavárně U mouřenína a jeho zatnuté čelisti vysílaly mozku
bezradný vzkaz: ‚Jsem muž nemohu milovat muže...‘ A jako
vždy chytrý mozek odrazil bekhend poznámkou: ‚Víš to
jistě?‘

Přesto káva z bukvic byla výborná, hlavně tím, že přísadu
do šlehačky tvořil výtažek z jistých houbiček, které se
nejmenují žampiony.

„Asi bych vám měl říci něco intimního,“ naznačil Theofil
po páté kávě, „já vlastně... víte...“

„Vím,“ odvětil Řitmil na jehož psychiku udělala káva velký
dojem, „taky se mi moc líbíte!“ Potom tvrdě usnul. Theofil
uchopil jeho zvadlou ruku ležící na kavárenském stolku
mezi zaschlými skvrnami po nápojích a zvedl ji ke rtům.
„Víte... jak mi sdělil doktor, jsem pravděpodobně inter-
sexuál... to znamená, že ač mne při porodu identifikovali
jako chlapce, primární ani sekundární znaky u mě nebyly
vyvinuty jednoznačným pohlavním směrem k jednomu
z pohlaví a tak jsem vlastně... žena.“ Řitmil pootevřel jedno
opilé oko a zamumlal, že už to dávno ví.

Když se Flichtic pomateus vulpes probudil do nového dne,
vůbec se mu tam nechtělo. Jsem ohrožený druh, tak proč
mám vstávat? Otevřel jedno oko, zjistil, že seno v jeho kóji by
potřebovalo vyměnit... otevřel druhé a raději je zase obě
zavřel. Opravdový svět není pro něj, chce žít v tom svém,
snovém... Potom otevřel třetí oko a uviděl mísu se šlichtou.
No konečně!!! Snový svět byl zapomenut a Flichtic se vrhl
všemi svými dvaadvaceti tlapami na krmení. Strava byla
celozrnná, obohacená minerály, protože tahle potvora byla
jediná na světě a tak se jí podstrojovalo. Chlemtal a chlemtal.
Mezi náma, byla to obyčejná drškovka uvařená z dršek

poslanců, kteří prohráli volby, přesto jeho nejoblíbenější šlichta.

Jenže na poslance si nepřijdete, jsou ostrí i po smrti. Jedna velmi ostrá hláška uvízla Flichticovi v krku. Chvilí trpěl, než se udusil. A zde je na místě otázka do senátu: jak chcete chránit naše ohrožené druhy? A jak družky?

„Je to jasný, v metru končím, měl jsem smrták.“ Ten telefon nebyl moc povzbudivý, ale Řitmil naslouchal. „Prý přeřazení na jinou práci... už vidím jak hniju někde v kanclu s kopou nezaplacených pokut...“ Theo byl zoufalý. „Ale svůj poslední tunel si ještě udělám! A třeba sám, bez cestujících, klidně v jednu ráno až se metro zavře!“ Potom se zasnul. „Nástupiště už jsou cíděna pečlivými četami cikorek, které mnou mýdlovou pěnou zašle dlažky jako by myly vlastní děti, jinak nikde žádní lidé a ty můžeš dát řízení na automatiku a vychutnávat si ten klid a míhání světél v tunelu... Slyšela jsem to, ale nikdy nezažila...“ „Cože???“ vyjekl Řitmil.

„Theo! Ty o sobě mluvíš v ženském rodě!!!“ „Ano, zvykám si. A ty jsi mi řekl Theo... tak mi říkej, je to tak krásně neutrální!“

V parčíku pod zelenými olivami hráli čtyři flaňďáci nebe-peklo-ráj o prošlou hostii.

Stanice metra ve dvě ráno je jako katedrála. Tichem, prázdnotou, ozvěnou. Řitmil krácel tím majestátním prostorem a pod pravým loktem tiskl srolovaný plášť od doktora. Musím to dokončit, znělo mu v hlavě. Ale usmíval se... není to o nějakém plášti, je to o lásce... a pak sbohem doktoři, vše je o regeneraci organismu láskou! Theofil nejdříve nechtěl

ani slyšet o tom, že by Řitmil jel jeho poslední tunel s ním, ale nakonec to vzdal a láhev vína pro nočního hlídače umožnila vstup do haly přes vozová depa. A Řitmil si to užíval stejně jako kdysi, když ho babička, noční hlídačka v Technickém muzeu, pustila do umělé hornické sluje. Přestože si tam rozbil hlavu o konzolu, pamatoval si dodnes ten pocit jít štolou, kde stojí vozíky s falešným uhlím a nevědět, kde skončí. Jen s malým světlem v ruce.

„Tady,“ ozval se z prvního vozu soupravy TM 4001 Theo. Jak stál v otevřené kabině, lehce nasvícen odrazy lamp, v béžové uniformě a s pracovní brašnou ze sibiřského tygra na levém rameni, neobyčejně mu to slušelo. Vlasy sčesané za malé uši a čepici nepředpisově kšiltlem dozadu. „Proboha kde máš knír?“ bylo první čeho si Řitmil všiml. „Oholila jsem ho, kníry nejsou už moderní,“ usmál se Theofil, který zblízka vypadal daleko lépe než z 20 metrů. „Můžeme vyrazit!“

Vagon poslušně stál, neboť viděl, že se zde něco důležitého odehrává. Když ho Theo nastartoval, jen několikrát frkl, hrábnul kopytem a prdl si. Rozhodnutý Řitmil vstoupil do kabiny. „Víš, našel jsem svého jedinice, nevím jak se mi to povedlo... ale pan doktor říkal...“ Rozvinul starý plášť a přehodil ho Theofilovi přes hlavu. „Co blázníš?“ zaniklo v bzukotu nastartované soupravy TM 4001. Vlak se rozjel a slíbil, že jízdu zvládne i bez řízení, ale věřte vlaku! „Miluju tě,“ pronesl Řitmil a vlezl si k Theovi pod plášť. Sesunuli se na podlahu a jejich ruce se spojili.

Miluju, co je to za slovo? Nemá žádný slovesný základ. Není ani od loje, ani od mytí. Že by to bylo od těch mílí, co se musí překonat než se k lásce dojde?

Když supící souprava nadskočila na páteři dopravního dělníka, který nemohl spát a proto se vydal nadstandartně

provádět noční kontrolu šroubů v kolejišti, knoflíky na Theofilině (budem jí už tak říkat, za ty ústrky si to zaslouží) uniformě rády povolily. Vlak decentně, aby nenarušil vzniklou situaci, přešel na automatické řízení a Řitmil se v zatučlé tmě pláště propadl do ráje. Thea drtila v náhlém vzrušení koleno jeho pas, řidičskou čapku stále na hlavě a již se neptala, co blázní...

Automat přidal na rychlosti a z předě soupravy se počaly odlupovat malé kousky stříbrné politury...

Rychlost se zvyšuje. Na zmačkaném plášti doktora Mooraa se Thea a Řitmil milují tak vášnivě, že kaučuková podlaha vagonu dosahuje třením žáru III. stupně a připaluje jim... Ale vlak se valí dál až do chvíle, kdy automat v kabině, nastavený na případnou kolizi ovládacího systému, přepne výhybku na záchytnou kolej ústící v neobydlenou část města. Bezpečnou zónu na písčitém pobřeží.

„Já tu nebudu, nejsem sebevrah!“ kovově zaúpěl automatický samořidič a proskočil oknem ven z kabiny. To vrátilo milence zpět do reality.

„Koleje asi končí, drahý,“ vydechla Thea. „Všechno asi končí, drahá,“ odvětil Řitmil. „Blbá doba na lásku.“ „Ne vadí... hlavně tu nehnít bez ní.“

Znovu se objali ve chvíli, kdy souprava vyjela z tunelu na improvizovanou dřevěnou konstrukci a přímo Sokolským obloukem si to namířila do čerstvě namíchané mořské pěny na pobřeží. Nárazníky prvního vagonu se zabořily do bílého písku a ostatní se tou velkou rychlostí zasunuly do sebe jak dalekohled kapitána Cooka.

KONEC

Zdeněk Lorenz [zbygniew daas]

METROSEXUÁL

(emajlový román na pokračování)

ilustroval autor

typo dapony

sazba typy din-mittelschrift

Vydala Tramtaria Press

v den 50 tého výročí úmrtí Borise Viana

(23. června 2009)